

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa K. P. (poprzednio S.)

przeciwko Z. Z.

o ustalenie stosunku pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Pz (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Pz (...) Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa K. P. przeciwko Z. Z. o ustalenie istnienia stosunku pracy oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt X P (...), którym Sąd odrzucił pozew.

Powódka domagała się ustalenia, że w okresie od 28 lipca 2003 r. do 17 sierpnia 2003 r. była zatrudniona przez Z. Z. z wynagrodzeniem ustalonym na 800 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy odrzucił pozew z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, bowiem roszczenie powódki było już objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 lipca 2005 r., sygn. akt IV P (...), który został następnie zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 października 2006 r., sygn. akt VII Pa (...).

W wyniku zażalenia powódki Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie powódki i tym samym utrzymał w mocy postanowienie Sądu I Instancji o odrzuceniu pozwu.

Powyższe postanowienie Sądu Okręgowego w całości zaskarżyła skargą kasacyjną powódka. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do odpowiedzi na następujące pytanie: „Czy w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy są podstawy, aby wyrokowi Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2005 r. oddalającemu powództwo w całości sygn. akt IV P (...), zmienionemu wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 31 października 2006 r. sygn. akt VII Pa (...) przez ustalenie, że od dnia 18 sierpnia 2003 r. łączy powódkę z pozwanym stosunek pracy na czas nieokreślony, przysługuje powaga rzeczy osądzonej, gdy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji oparte zostało na ustaleniu nie zaaprobowanym przez Sąd drugiej instancji, że wyrok oddalający powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie od 28 lipca 2003 r. do 17 sierpnia 2003 r. został oparty o ustalenie, że powszechną praktyką pozwanego było zawierania umów cywilnoprawnych na tzw. okres szkoleniowy?”.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2016 r., II PK 211/15 Sąd Najwyższy zwrócił skargę kasacyjną do Sądu Okręgowego w W. w celu uzupełnienia braków poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2016 r. pełnomocnik powódki uzupełniła skargę kasacyjną wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 400 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niespełniająca wymagań formalnych.

Zgodnie z art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu

zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy ma niewątpliwie charakter majątkowy. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie w utrwalonej i należyście uargumentowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego. Dla odróżnienia sprawy o prawo majątkowe od sprawy o prawo niemajątkowe znaczenie ma to, czy zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na uprawnienie majątkowe strony. Sprawy dotyczące bytu stosunku pracy (nawiązania, ustalenia, przekształcenia, rozwiązania stosunku pracy oraz przywrócenia do pracy) mają charakter majątkowy, choć nie zawsze dochodzone świadczenie ma charakter pieniężny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2011 r., II PZ 48/10, LEX nr 784932). Roszczenie dotyczące ustalenia stosunku pracy wiąże się pośrednio z osiągnięciem wynagrodzenia za pracę oraz innych świadczeń o charakterze majątkowym, a także z podleganiem ubezpieczeniom społecznym związanym z zatrudnieniem pracowniczym, co przekłada się w przyszłości na świadczenia majątkowe (np. emeryturę, rentę, zasiłki itd.). Jednoznacznie majątkowy aspekt tego prawa wynika także bezpośrednio z art. 23¹ k.p.c. W sprawie o prawa majątkowe powód powinien w pozwie oznaczyć wartość przedmiotu sporu (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), a strona wnosząca apelację lub skargę kasacyjną - wartość przedmiotu zaskarżenia - art. 368 § 2 i art. 398⁴ § 3 k.p.c. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., I PZ 11/14, LEX nr 1511379).

W związku z powyższym wnoszący skargę kasacyjną nie tylko ma obowiązek wskazać w jej treści wartość przedmiotu zaskarżenia ale również wartość ta musi spełniać wymagania określone w art. 398² § 1 k.p.c., a zatem w przypadku spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych być nie niższa niż 10.000 zł.

W niniejszej sprawie skarżący wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 400 zł, co stanowi wartość zdecydowanie niższą od wymaganych 10.000 zł, w tej sytuacji skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Stwierdzając, że zachodzą przesłanki uznania skargi kasacyjnej za przedmiotowo niedopuszczalną, określone w art. 398² § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z tym przepisem odrzucić skargę kasacyjną.

I.n